

[Justitsministeren]

fælde, hvor homoseksuelt forhold er opnået under de omstændigheder, som er angivet i straffelovens §§ 216–220 og §§ 222–223. I visse tilfælde er denne strafferamme lavere end ved heteroseksuelle forhold. Det gælder f.eks. med hensyn til voldtægt, hvor der også efter regeringens lovforslag skal kunne idømmes en straf, der går op til 10 års fængsel, hvis der foreligger særligt skærpende omstændigheder. I andre tilfælde medfører § 225 i hvert fald på papiret en højere strafferamme, hvis forholdet begås over for en person af samme køn, og som eksempel kan jeg nævne § 217 om opnåelse af samleje ved ulovlig tvang, der jo har en strafferamme på 4 års fængsel.

Jeg er enig med de radikale i, at der i straffeloven ikke bør gøres forskel på heteroseksuelle og homoseksuelle overgreb, og jeg er derfor som udgangspunkt positivt indstillet over for de radikales forslag. Det giver imidlertid anledning til et par tekniske spørgsmål, som vi skal drøfte i udvalget, og jeg kan pege på bestemmelsen i § 224 om anden kønslig omgængelse end samleje mellem personer af modsat køn. Her foreskriver § 224 en forholdsmæssigt mindre straf af fængsel; en ændring af § 225 bør næppe gennemføres uden en samtidig ændring af § 224, således at der opnås fuldstændig ligestilling.

Men dette og måske andre tekniske spørgsmål kan vi drøfte i retsudvalget. Lad mig blot gentage, at jeg i øvrigt er positiv over for dette forslag fra de radikale.

Det andet forslag fra samme parti går ud på en ændring af retsplejeloven og vedrører den forurettedes, altså offerets, stilling i sædelighedssager. Efter lovforslaget får retten en almindelig adgang til at beslutte dørlukning i disse sager. Lovforslaget indeholder endvidere et forbud mod bevisførelse om den forurettedes, altså offerets, tidligere seksuelle adfærd samt ret for offeret til ud over advokatbeskikkelse at vælge en bisidder, der har adgang til at overvære afhøringen af den forurettede såvel hos politiet som i retten. Forslaget indeholder endelig en ubetinget ret for den forurettede til efter begæring at vidne, uden at den sigtede eller tiltalte er til stede.

Det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at forslaget har til formål at udbygge beskyttelsen af offeret for en sædelighedsforbrydelse, og jeg er enig i, at det er vigtigt, at offeret beskyttes i disse ofte meget belastende

sager. Det var også derfor, at folketinget i sidste samling gennemførte loven om advokatbistand til den forurettede i voldtægtssager. Ved denne lov, der jo først trådte i kraft for godt et halvt års tid siden, blev der indført en ret til beskikkelse af advokat til at bistå voldtægtsofferet eller offeret for andre overtrædelser af denne karakter såvel under den politimæssige efterforskning som under sagens behandling i retten. For yderligere at beskytte den forurettede i sædelighedssager mod offentliggørelse af den pågældendes identitet blev der endvidere, i øvrigt på initiativ fra folketingets side, indført et generelt forbud mod, at der i forbindelse med omtale af en sædelighedssag eller i øvrigt med henblik på en sådan sag gives offentlig meddelelse om navn, stilling eller bopæl på den forurettede, altså simpelt hen et forbud mod, at man i aviser eller andre massemedier oplyser navn, stilling eller anden form for identifikation af offeret. Det er mit indtryk, at disse jo meget nye regler i væsentligt omfang har forbedret mulighederne for at beskytte offeret for sædelighedsforbrydelse.

Jeg har forståelse, som jeg sagde, for de synspunkter, der ligger bag de radikales forslag. I forbindelse med mine kommentarer til de enkelte forslag, som jeg nu kommer til, skal jeg komme nærmere ind på, hvilke problemer forslagene efter min mening giver anledning til.

Først om den ubetingede dørlukning. Efter forslaget får retten som nævnt en almindelig adgang til at beslutte, at retsmøder i en voldtægtssag skal holdes for lukkede døre, når, som der står i forslaget, hensynet til den forurettede tilsiger det. Forslagsstillerne er opmærksomme på modhensynet til den sigtede eller tiltalte, og forslagsstillerne erkender, at åbne retsforhandlinger i betydeligt omfang indeholder en beskyttelse for den pågældende.

Efter de regler, vi har i øjeblikket, er der adgang til dørlukning, når sagens omstændigheder giver grund til at antage, at en offentlig forhandling vil tilføje nogen en ufornoden krænkelse. Der er jo i og for sig ikke sådan den store forskel på ordvalget. Efter forslaget skal dørene lukkes, når hensynet til den forurettede tilsiger det, og efter den gældende lov er der mulighed for at lukke, når en offentlig forhandling vil tilføje nogen en ufornoden krænkelse.